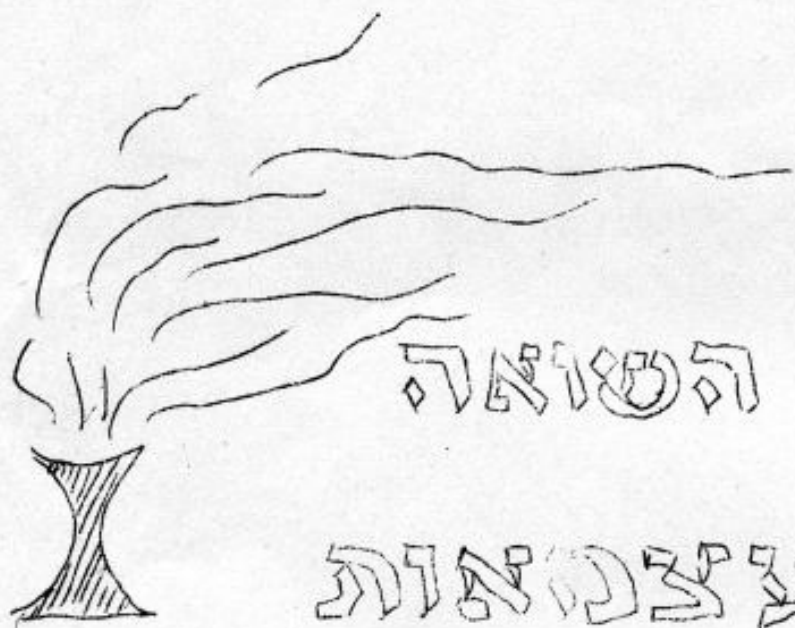

דברי הכפר

יום השואה

יום העצמאות

גליון חס. 2 (74) 1966
25.4.66

בפרוס יום העצמאות תשכ"ו - ויום הזכרון לחללי מערכות
ישראל, נחלוק ההילה נצח לבני העם שבכל הזמנים ובכל
המקומות חרפו את נפשם והקריבו את היקר מכל - את חייהם,
למען עצמאות ישראל. ויזכר לברכה חברנו ליאון ליסמן,
אשר התגייס לשורות חיל האוויר דאז ואשר התרסק מעל
הנגב בפעולת החשת עזרה לישובים המנוחקים.

יהא זכרו ברוך.

בבכות ילדינו בצל גרדומים
את חמת העולם לא שמענו.
כי אתה בחרתנו מכל העמים,
אהבת אותנו ורצית בנו.

כי אתה בחרתנו מכל העמים,
מנורוגים, מצ'כים, מבריטים.
ובצעוד ילדינו אלי גרדומים,
ילדים יהודים, ילדים חכמים,
הם יודעים כי דמם לא נחשב בדמים -
הם קוראים רק לאם: אל תביטי !

ואוכל הגרון בימים ובליל,
והאב הנוצרי הקדוש בעיר רוס
לא יצא מהיכל עם צלמי הגואל
לעמוד יום אחד בפוגרום.

לעמוד יום אחד, יום אחד ויחיד,
במקום שעומד בו שנים כמו גדי
ילד קט,
אלמוני,
יהודי.

ורבה דאגה לחמונות ופסלים
ואוצרות-אמנות פן יופצצו.
אך אוצרות אמנות של ראשי-עוללים
אל קירות וכבישים ירוצצו.

עיניהם מדברות: אל תביטי, האם,
איך שורות ארוכות הונחנו.
חילים ותיקים וידועים לשם,
רק קטנים-בקומה אנחנו.

עיניהם מדברות עוד דברים אחדים:
אלוהי האבות, ידענו
שאתה בחרתנו מכל הילדים,
אהבת אותנו ורצית בנו.

שאתה בחרתנו מכל הילדים
להרג מול כסא כבודך.
ואתה את דמנו אוסף בכדים
כי אין לו אוסף מלבדך.

ואתה מריחו כמו ריח פרחים
ואתה מלקטו במספחת,
ואתה חבקשנו מידי הרוצחים
ומידי השוחקים גם יחד.

*
* *

סמוכים במועדם הם יום הזכרון לחללי השואה ויום העצמאות . משותף לשני ימי זכרון אלה המהפכה העצומה והכבירה אשר נמשכה משך ימי הגלות הארוכה - עד להקמת מדינת ישראל העצמאית.

השפעת הגלות הממושכת הזאת, ופיזורנו בין כל ארצות העולם, (במסגרת השונים אשר המשותף להם לרוב היתה שנאת ישראל, במידה פחותה במקרה הטוב, ויחירה ביותר - בצורה הסראגית הידועה לנו מקרוב) משמשים את הקרקע החברתית אשר מתוכה הזלך ומתעצב עם ישראל במדינת-ישראל. הההליך הארוך והמסובך הזה הוא תהליך של צמיחה אורגנית בחוץ כור היתוך אנושי, וברצוני כאן לעמוד במעט על התפיסות הרווחות היום בציבור על הדמות של יום הזכרון לשואה הנוראה הקרובה כל-כך אלינו מכל הבחינות. המפוכחים ביננו טוענים שהנה מה שעבר - עבר. היום יש גרמניה אחרת, והרי לא הבנים אחראיים למעשי אבותיהם. חייבים ללכת עם הזמן. הנה אפילו האויבים המסורתיים של הגרמנים - הצרפתים, מזמן התגברו על רגשותיהם ומשתפים פעולה. יש כבר יחסים דפלומטיים פחות או יותר תקינים, יש חשבונות מסחריים וכולי. הנימוקים הללו מספיקים בוודאי.

והאמנם - לאחר 21 שנים, מיום סיום מלחמת העולם השנייה, ובשנת ה'י למדינת ישראל - האמנם בשל הזמן להתייחס אל הגרמנים כאל כל האזרחים המהוגנים של עולמנו זה ? האם מעשי אבותיהם אשר החזירו חלק זעיר מן השוד והגזל החמרי למדינה ולפרטים (והרי לחיים של מליונים שהגרמנים ה"אחרים" השמידו בשטחיות גרמנית ידועה, מי יכול לקבוע ערך ?) מתוך רגש מאוחר למדי של המעטים ביניהם אשר ישבו אז במאסר - אם כי לא עבור יהדותם כמובן, מכשירים אותם למעמד של בני-אדם הגונים ? האם עצם ההכרה שלהם במדינת ישראל נבעה מתוך יחס של כבוד או רצון כנה אלינו - לא ולא. האם מדובר בפשעים המתלווים לכל מלחמה - בכל צד - בכל תקופה - שוב לא ולא. האיום והנורא בשואת ישראל הוא בלתי נתפס למוחו של אדם אשר צלם האנושי לו, והמימדים הנוראים, והכוונה המוצהרת בגלוי - ובמשך שנים רבות - והמבוצעת בהחמדה, בידיעת כל מנהיגי העולם - להגיע לעולם "נקי" לגמרי מיהודים - מכל זה נראה לי שסחו עיני אותם "ריאליסטים" שביננו אשר בנימוקים של תועלתיות ומודרניזם כביכול, טוענים ליחסים נורמליים עם העם הגרמני היום. עם, הבריא ברוחו, המכבד את עצמו, לפחות כשווה בין כל העמים האחרים במשפחה האומות -

אינו צריך - לדעתי, לקצר את הדרך ולמתוח קו של סלחנות ושכחה, ולא מתוך נקמנות כלפי
בני אותם גרמנים מן הדור המבוגר יותר. הזרע של אנטישמיות היה קיים ולא באופן רדום
כל-כך - בגרמניה - ובוודאי במזרח אירופה - גם לפני שהיטלר נכנס לחמונה, וגם היום
הוירוס החולני הזה שטופח משך כל שנות הגלות - והוסף ביסודיות ע"י הנאצים - קיים.
את הלקח החשוב ביותר שיש ללמוד אותו מעצמאות ישראל במולדתו יש לראות בכך שסוף - סוף
לפעם הראשונה אחרי אלפיים שנה אנו אדונים לעצם קיומנו ובטחוננו אנו. וכאן לא יכול
לקום מסורף מסוגו של ההמון ההוא שבכוחו לגזור דיננו בהסכמה ובהשלמה של כל העולם.
הקרבנות המרובים ששבע עמינו בקורותיו הארוכות לא לשוא היו. נהייה אנו ראויים לשאת
את השם יהודים - וישראלים - בקומה זקופה. להיות לא רק אור לגויים. קודם כל
נבריא את עצמנו מן ההשפעות השליליות שחיי הגלות הטביעו בנו ונשמור על היקר מכל -
חיי העם במולדתו, ברוחו ובנפשו.

מאיר.

מגש הכסף / נתן אלתרמן.

אלו מדינת נחנת לעם
על מגש של כסף.
ח. וייצמן

עיפים עד בלי קץ, נזירים ממרגוע,
ונוטפים טללי נעורים עבריים - -
דום השניים יגשו,
ועמדו לבלי-נוע.
ואין אוח אם חיים הם או אם ירויים.
אז חשאל האומה, שטופת דמע-וקסם,
ואמרה: מי אתם? והשניים שוקטים,
יענו לה: אנחנו מגש הכסף
שעליו לך נתנה מדינת-היהודים.
כך יאמרו. ונפלו לרגלה עוטפי-צל.
והשאר יסופר בתולדות ישראל.

...והארץ תשקוט. עין שמיים אודמת
תעמעם לאטה
על גכולוח עשנים.
ואומה תעמוד - קרועת לב אך נושמת...-
לקבל את הנס
האחד אין שני...
היא לטקס חיכון. היא תקום למול סהר
ועמדה, סרס יום, עוטה חג ואימה.
- - אז מנגד יצאו
נערה ונער
ואס-אס יצעדו הם אל מול האומה.
לובשי חל וחגור, וכבדי נעליים,
בנתיב יעלו הם
הלוך והחרש.
לא החליפו בגדם, לא מחו עוד במים
את עקבות יום-הפרך וליל קו האש.

ל פ נ י ח' י ש נ י ס ב ק נ ו צ ת " ה ב ו נ י ס "

אחד הדברים שהשתנו בקבוצת "הבונים - חדרה" לאחר ההצבעה באו"ם על הקמת מדינה יהודית בפלסטינה (א"י), היה המצב בסידור העבודה. ענף נכבד ששמו "חסר-עבודה" חוסל כמעט כליל במחיר יד אחת. בכל מקום צץ הצורך בידיים עובדות לחפירת ביצורים ולשמירה נוספת, כי טרם נשכח לקח המאורעות 39 - 1936.

במיוחד היתה בעיית הבטחון בפרדסים, שבו היוו הערבים חלק גדול של הפועלים, ושלא חמיד ראו בעין יפה את הופעתו של הפועל היהודי, במיוחד שהוא דחק את רגליהם ממקומות העבודה הקבועים שלהם.

קבוצה שלמה שלנו גויסה לנוסרים
(JEWISH SUPERNUMERARY POLICE - J. S. P.)

והסחובו כל היום בפרדסים השונים חמושים בנשק רשמי - זה גם נתן למשוררי "חיל" (הבריגדה) את האפשרות להציג את ידיעותיהם בתורה הצבאית, ומי שלא ראה את צבי כוכבי בכל הדרו, לא ראה חייל מימיו !!

חברים אחרים נשלחו ע"י לשכת העבודה לחפירות ביצורים בכניסות השונות של המושבה; ולאחר מכן, כשראו שהעבודה מרובה וחיוס קצר, הכניסו את שיטת הגיוסים בשבחות לצורך חפירת ביצורים. יש לציין שהיתה הענות מלאה מצד כל תושבי המושבה לצו הזה, כי יום יום הביאה העפונות היומית סיפורים נוספים של התנכלויות, הרג ומארכים בכבישים ובדרכים, ומעשי חבלה ברכוש היהודי.

לאט לאט הפכה המושבה לנקודה מבוצרת שפני ערבי לא נראו בה יותר, למרות שהמסורה הפלסטינאית עוד פעלה ושהיו כמה מחנות צבא גדולים בתוך וליד המושבה (כפר ברנדייס, נווה חיים, גבעת אולגה, עין שמר ופרדס חנה הקרובה).

בגבור ההפרדה בין היישוב הערבי בשטח המנדט הבריטי ולקראת הפינוי הסופי של כוחותיו, התחילה ממשלת פלסטינה (א"י) להתרכז באיזורים העירוניים הגדולים ובמקומות יישוב שחלשו על דרכי התחבורה הראשיים, זה כלל כמובן גם את חדרה, שדרכה עובר כביש תל-אביב - חיפה והרכבת.

רוב החמרים, ציוד תחמושת ונשק, שהצבא הבריטי הוציא בזמן הפינוי, הועבר ברכבת.

3

עובדה זו נוצלה כראוי על ידי כוחות אצ"ל וההגנה, שעשו כמיטב יכולתם להפריע לפנוי זה, בחבלם בפסי הרכבת או אפילו ע"י מיקוש המסילה. זכור הספור של קבוצת חברי "הבונים - חדרה" שעסקו לתומם ובזהירות בשדירות תחמושת למרגמות מרכבת צבאית בריטית שהורדה מן הפסים ליד פרדס חזה. הצוות שלנו עבד בהתמדה יוחנן, שהתמחה במיוחד בעבודות רכש כאלו על חשבון ממשלת הוד מלכותה. אחת החברות שעבדה קשה מאד ועשתה ימים כלילות היתה אפור'קה; שביום שרתה את המחנה בהובלות למיניהן הנחוצות לסדר יחיים תקין, ושבלילות היתה עושה כמה "נאגלות" בין מחנות הצבא בסביבה שהחלו להתרוקן, ומחנה עקיבא; לאחר כל נסיעה שכזאת היתה ערימת הגרוטאות שליד מקלחת הבחורים מחעשרת בפחים, קרשים, לוחות וסתם "אלטע זאכען" נוספים. חברים אלו היו לנו לעזר רב בביצור המחנה שלנו. בהתקרב תאריך הפינוי האנגלי הסופי גבר המתח, והתחילו ויכוחים סוערים בעניין ישיבתנו כמושבה שלווה כלב היישוב, בו בזמן שיישובים אחרים היו מבודדים או אפילו מנותקים. בגבור זרם הקריאות להתייצבות ל"שרות העם" היו חברים רוטנים שפוסחים עלינו ונותנים לנו להרקב !!, ואז באו הגיוסים הראשונים לשרותים המיוחדים כמו פלי"ם ואויריה; חברים באו ארצה ולאחר כמה ימים נעלמו בכל מיני תפקידים בסחונניים כדוגמת חברינו ליאון ליטמן ז"ל, שהספיק להיות רק כשבוע ימים בתוכינו לפני שיצא לחיל האויר.

אותה תקופה החלט גם להתחשב במצב הבטחוני של המחנה שלנו שהיה מוקף פרדסים משני עבריו, וששכן במרחק כמה מאות מטרים בלבד מכפר ערבי בשם "גזאזא". לכן החלט לפנות את הילדים לעורף, ז.א. לחדרה. שכרנו צריף (!) ושיכנו בו את הילדים והאמהות המיניקות. כל יום היתה מתארגנת "שיירה" של החברות המטפלות לחדרה והיו חוזרים החברים שבילו את הלילה בצריף. שיירה זו יצאה למושבה, המרוחקת כקילומטר מן המחנה, בליווי נשק כבד: ה"אקדה שלנו. אגב, כלי הנשק שעמדו לרשותנו להגנת המקום יכולים להיות מוצגים יקרי ערך בכל מוזיאון צבאי. הוא היה מורכב מכמה רובים שלא היו שניים מאותו סוג או קוטר כיניהם, מכדורים שכרובם היו חלודים מרוב שהייה בסליקים ומרימונים פולניים שהיוו יותר סכנה למשתמש מאשר למתקיף. הקשר עם המושבה היה תקין והתנהל בעזרת הליוגרף שהועמד בראש מגדל המים. שם גם מיקמו את הזרקור, שהיה יותר להרגעתינו מאשר לעזרה ממשית, כי אורו לא היה מסוגל לחדור דרך צמרות העצים שהגיעו עד למרחק של מטרים ספורים מהגדר שלנו. (מי שמעוניין לראות את הזרקור יכול עוד היום למצוא, כי הוא מונח מחוץ לבניין מכון החשמל הישן).

יההקרב תאריך גזר המנדט והכרזת המדינה פונו 6 המחנות הבריטיים שבסביבה
 מיושביהם ונהפסו על ידי כוחותינו, לפעמים עם או בלי קרבות ורק בניין המשטרה
 נשאר בידי הבריטים. בערך באותו הזמן גויסו גם המומחים שלנו לנשק כבד (קרי
 מרגמות יד) להגנה עין-גב. הם יצאו כשרגש הקנאה של הנשאים מלווה אותם,
 ובטוחני שאילו אחד מהיוצאים היה צריך להתחלף היו נמצאים מתנדכים למכביר לרשת
 את מקומו.
 השתלשלות ההתרחשויות לאחר הכרזת המדינה, שהיוו הקדמה לעלייתנו על הקרקע,
 הינו ספור בפני עצמו, שיסופר עליו בהזדמנות אחרת.

יצחק עדר.

בהמשך למאמר של יצחק עדר :

במסגרת של הפעולות המוזכרות במאמר הנ"ל, אנו מפרסמים בזה צו-גיוס מקורי, כלשוננו וככתבו, ואה ההודעה על הסיוט המוצלח של הטיפול בהשגת השחרור של מאיר. (הטיפול נעשה ע"י הבא-כוח של המשק דאז - אוסי).

לבחיה, מאיר, חוה, מרגה.
מאת: חיל היט.

עליכם להתייצב במחנה הקלט בטידנא-עלי מ 12.5 - 15.5.
במידה שמי מכם לא יוכל להופיע יש להמציא את הטיבות בכתב.
הקפידו לדייק.

בב"ח

עזריאל

11.5.48

10.00

ה"א 11.5.49

הסדרות הפועלים החקלאים
המרכז החקלאי
ועדת הבטחון של ההתישבות העובדת.

לכ. מזכירות הבונים.

ח.נ.

הועדה העליונה לחופשות ושחרורים מהצבא דנה בבקשתכם לשחרור/לחופשה לחבר(ה) ריינס מאיר 22076 יחידה ח"י, בתאריך 29.5.49 והחליטה לשחררו מהצבא.
החלטה זו נמסרה לאכ"א לבצוע.

בב"ח

ועדת הבטחון של ההתישבות העובדת

ב/ נפתלי גולומב

כמה הערות על העברת ילדינו ללינה משפחתית

א. לזכותנו (וגם למולנו) שהעברנו את ילדינו בדיוק ביום האחרון של אותו השבוע שקבענו מראש.

ב. הצלחתנו נובעת ממאמציהם של כל החברים שהיו מעורבים בעבודה הקשה להעברה - שכמעט כולם עזרו עד כמה שיכלו. עלי לציין שאי-אלה חברים שהבטיחו באסיפה מסוימת לעשות את הכל על-מנת לזרז את ההעברה - עמדו בהבטחותיהם.

ג. הדבר היחיד שעכב אותנו היה הגישה של כמה חברים לגבי הדירות החדשות שלהם. הם טרבו להעתיק דירה עד שהדירה החדשה הייתה מושלמה לגמרי. החברים האלה גילו אי-אמונה גדולה במוסדות המסק ובאחראים להעברה. דומני שמהו לקוי במבנה המסק אם יכולים להווצר רגשות כל כך קשים.

ד. לא השלמנו את ההעברה. עלינו לגמור אספקת הרהוט ולדאוג כי לכל משפחה יהיה רהוט לפי התקן. עלינו לדון שוב על התקנון לסדורים בשיטה החדשה של מקום לינת הילדים - היות ותקנון הקיים אושר רק לתקופה ראשונה, נסיונית.

ולבסוף, עלי לחקן את הרושם שנוצר בין כמה חברים שאני באופן אישי הייתי כל-כך פעיל בהעברת הילדים. הועדה ללינה משפחתית (עם ג'ק כמרכז) עבדה שלוש שנים לפני שהצטרפתי אליה. בתקופה זו היא תכננה את הבית הסטנדרטי ללינה משפחתית, השנויים לכל הבתים הקיימים, שכוון של 80% של החברה וגם גמר הבנייה של אותם הבתים. הנסל שהוטל עלי היה לגמור את העבודה - ומהר עד כמה שהדבר אפשרי.

קולין.

ה ע ב ר ה ל ל י נ ה מ ש פ ח ת י ת - ב ק צ ו ר ה ל " ס .

שקבתי במיטה עם הדיסקוס שלי ופתאום שמעתי דפיקה בדלת. התגלגלתי מהמיטה בלי לכופף את הגב והתקדמתי לעבר הדלת. בפתח עמד הצבע ובידו דלי ומברשת. "באתי" הוא אומר, "לצבוע את המחיצה שלך". "אין לנו מחיצה" אמרתי לו. הוא הציץ לתוך חדר הילדים ופניו הביעו השתוממות. "למה לא עשו לכם מחיצה?" הוא צעק; "חכף אלך לברר", ופתח בריצה מסורפת לעבר חדר-האוכל. צלעתי אחריו והשגתי אותו ממש ליד דלת מרכז המשק. אחרי חצי שעה של הסברים הצלחתי לשכנע אותו שאין לנו צורך במחיצה, היות ויש לנו רק שתי כנות. גם בעניין זה רצה לייעץ לי עצות, אבל פניתי לו עורף.

דרך אגב, השמעתם את הספור על החברה שחזרה הביתה אחרי העבודה ומצאה בחדרה שתי מחיצות?

בהתקרב היום המיוחל מעוטר לוח המודעות בהנחיות ומודעות שונות ומשונות.

ה ס פ ק ה ק ס נ ה

לכל מספחה יתווסף סכום מסוים לתקציב החדשי כדי לספק לילד מטחת-שניים, סבון, וכו' (כמיוחד וכו'). היות ותקציב זה ישמש גם לחמרי נכ(ק)וי מורידים 25 אג' מתקציב זה לכל ילד שני, שלישי וכן הלאה.

חברה אחת שלה 10 ילדים ספרה לי כי בלי לקנות שום דבר היא תחייב לרודה לירה אחת כל חודש.

מ נ ו ר ו ת ק י ר

מי שהזמין מנורת קיר מתבקש לרשום את האורך הרצוי של כל ילד.

ברשימה הנ"ל נמצאים טורים.

מנורת קיר	מנורה 1	מנורה 2	מנורה 3
-----------	---------	---------	---------

מישהו רשם בטור מנורה 3 - 10 מטר ! לא ברור אם החליט לחלוח את עצמו או את הילד:

ההל"ס תתבצע ביום שני, שלישי, רביעי או חמישי. בכל אופן, לא יאוחר מיום שישי.

במשך השבוע גבר המתח וגברו הניחושים - "אולי מחר", "לא. במסגריה עוד לא גמרו לסדר את המיטות המתקפלות". "יתכן שמחרתיים", "אבל החובשת אמרה שסכנת החצבת טרם עברה". "איפה החובשת?" "נסעה לחל-אביב להחיעצות". וקולין שותק שתיקה עיקשת. גם מודעה נוספת, המופיעה במשך השבוע לא מבהירה את המצב.

הודעה בקשר להעברת המיסות תבוא יחד
עם הודעה על תאריך ההעברה.

ביום חמישי, בשעה 5.27 אחה"צ מודיעים - מחר !
בערב שרוי המשק במין אגירת ערב חחונה, כשהחתן המיועד מזמין את כל חבריו הרווקים
כדי לבלות איתם. משפחה אחת אומרת לשנייה בספק שמחה ספק תרעומת, "בואו נעשה קדמוניץ
הערב. מחר בערב יהיה אחרת".

רק אל תשאלו מה קרה בבתי הילדים באותו לילה !
למחרת דמה המשק לככר דיזנגוף במוצאי שבת. הדרכים והשבילים המו כלי רכב מכל
המינים. על טרקטורי החצר נתווספו חטרקטור הקטן של איזק, נורית האתון, ניצה הסוסה
וכמובן הקומביין. כולם רתומים לעגלות ועמוסים במיסות ומזרונים כשתהלוכת ילדים
צוהלת צועדת אחריהם. מיסות מוסעות בכל הכוונים ובחזרה. עד השעה 4.30 הצליח ינקל
להשתלט על האנדולמוסיה ומספר המיסות בכל חדר השתווה למספר הילדים במשפחה (בערך).
אז התחילה תהלוכה שנייה - מכל בתי הילדים נהרו ילדים ותיק בידם. את ילדך
חוכל לזהות בקלות לפי צבע התיק. (במקרים מסויימים עולה גודל התיק על גודל הילד)
חינוקות - אדום, פעוטים - ירוק, גנים - חום, כיתות - כחול.
שתי בנותי הגיעו בשעה 5.30 מינוס כמה דברים חיוניים. אחרי ארוחת-ארבע
יצאנו להשלים את החסר.

א. לחפש את מברשת השניים שנפלה בדרך.

ב. להחזיר את השטיח של פלוא.

ג. להביא את מכנסי הפיז'מות שנשארו משום-מה בכיתה.

ד. לשאול אם להדסה יש במקרה שתי נעלי-ביה שמאליות.

ה. לראות אם האפרוחים כבר התבקעו.

אחרי שחזרנו בפעם השישית לבית-הילדים כדי להביא את נפל הבוקר השנייה היתה השעה
7.30. אמרתי ללו שיקח את הבנות לאכול כי אני רוצה לנח קצת... פתאום שמעתי קול -
היתה זו בתי הקטנה. "אמא, מי משכיב הערב, אבא או את ?" הסתכלתי בשעון. השעה 10.
הסתכלו היטב בראשי החיבות להעברה ללינה משפחתית - הל"ס.
בשנוי קל של סדר האותיות תקבלו - למ"ה !

אנגה

י"ב שנות שירות של עובד ציבורי.

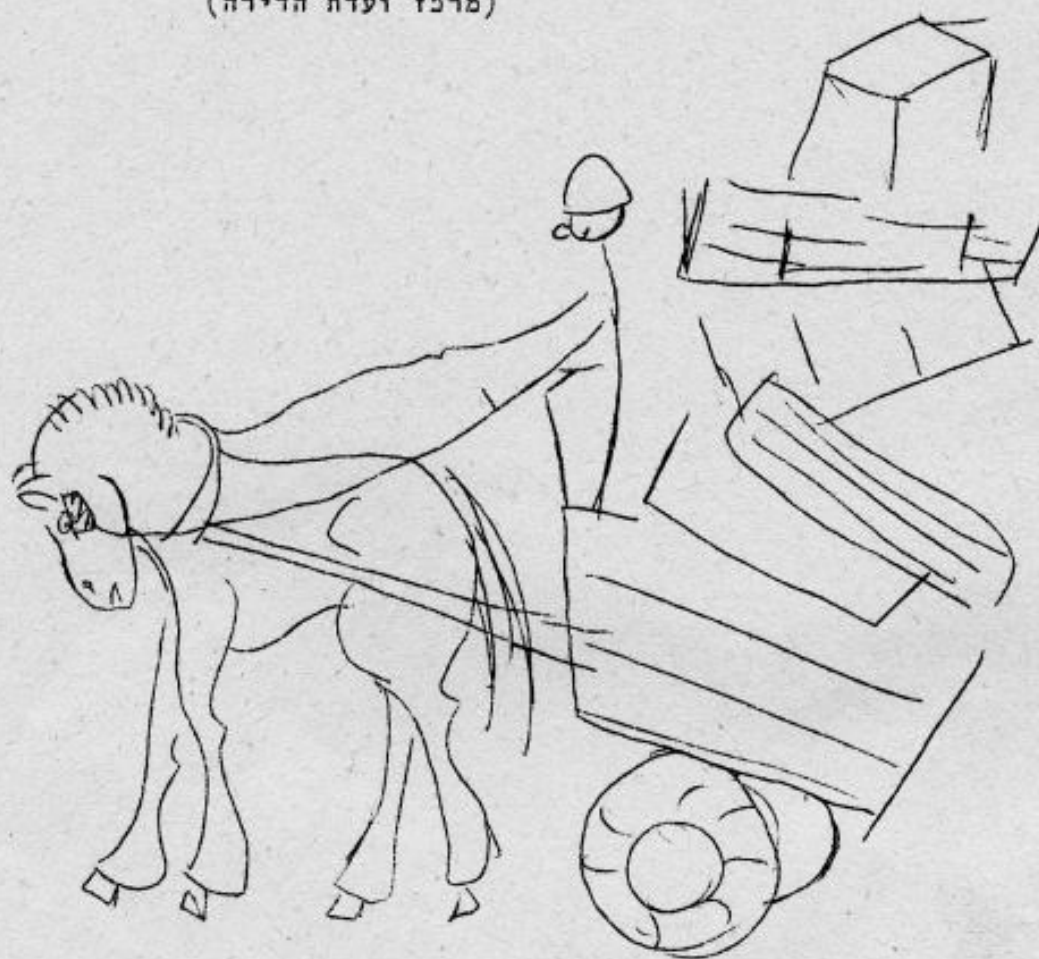
לפני 12 שנים ניגש אלי המזכיר דאז וביקש ממני למלא תפקיד חיוני ביותר בוועדה חשובה ביותר במשק באופן חלקי-זמני. כחבר אחראי ונאמן, הסכמתי כמובן לבקשתו ופרחמתי לפעולה בוועדה אשר מנתה שמונה חברים מלאים. כאן עלי להציג את עצמי - הייתי עבדכם הנאמן - המוכר לכולכם מראשית השנה ועד סופה - מרכז ותיק - כבוד של ועדה הייתה. ובכן - (כפי שכתוב בכל סיפור הגון) התפקיד הנוכחי אשר אני ממלא היום - והדרגת המקצועית הגבוהה אשר אליה הגעתי, כולל רכב צמוד - לשעבר גלילה הפרידה ז"ל והיום טרקטור (פי 45 מכוחה הסוסי של גלילה הנ"ל) הנחוץ לספל במיטתיהם של פי 45 אורחים הזקוקים לשירותיהם המסועפים. נו חברים, הנה לפניכם תמונה רחבה של שירות ציבורי הנוגע במישרין לכל חבר וחבר. סיסמתנו - שוויון לכל. כמו שנאמר בספר הטוב - לכל אחד לפי אורכו רוחבו ומשקלו (נטו), ולכל אחד לפי מספר קרוביו, אורכם, רחבם ומשקלם, בהגבלה ה'חידה של מספר חגי ישראל.

ובכן - כאשר נכנסתי לתפקיד לראשונה - כשוליה ירוק וחמים, כסבור הייתי שהתפקיד הוא פשוט וקל - כלומר - סידור לינה ומיטות ושמיכות לחברים הזקוקים לכך. אבל חברים, במוצח השנים (י"ב, חברים, י"ב) נוכחתי לדעת שהשטח הנ"ל איננו אלא חלק קטן ביותר מעבודתי. למעשה - התנאים המיוחדים במינם שבהם אנו חיים את חיינו השוטפים כזרם הנובע מהמעייץ המתגבר של אורחים הפוקדים את ביתנו חדשות לבקרים לפחות 52 פעם בשנה (מדי שבת) מסרו לידי את ההכרעה - לשבט או לחסד - הבלעדית והבלתי דמוקרטית של הקובע את מידת הנוחיות - אם בכלל - של תנוחת וחנומת חברינו, על כל קשריהם וקשרי-קשריהם עד דור י"ב. נו חברים, מה אגיד ומה אוסיף? הנה מוצע בפניכם תפקיד מרכזי, חיוני, חיוני וחיוני (גוף בריא בגופש בריאה) אשר כוחו לספק סימון, להפוך הפיכות, להנעים חנומות, ומעל לכל - להעמיד את נושא התפקיד לאדם המבוקש, הרצוי, החשוב, המרכזי והחיוני ביותר, בכל עת ובזדאי בכל שעה של היום ושל הלילה - לא רק בכדי לספק עצות - הרי לכך מסוגל כל אחד - כאן נפתח בפניכם כר נרחב וכרית נרחבה לפיתוח כשרונותיכם הדירתיים, ומובטח לכל חבר השואף ברצינות למלא את התפקיד הנ"ל שיתוף פעולה איתן, הדוק ונמרץ ביותר מכל הגורמים, המוסדות וההתאחדויות למיניהם, כגון - חברי משקנו, כן ירבו. קרוביהם, כן ירבו. התאחדות עולי _____, כן ירבין משרד החוץ וכו' ועד י"ב - כן ירבו.

בזה אני אסיים הפעם. המועמדים הרבים אשר לא יספיקו לחתום ברשימה התלויה על לוח הסדרן (לוח נוסף יוצב במשך חודש אוגוסט על יצ הבריכה) יוכלו לגשת אלי, על-פנת להרשם למועמדות להפקיד. את שאר העצות וההסברים אשר מסיבות מוכנות לא יכולתי לפרט במאמרי זה, אשמח למסור בעל-פה לכל המעוניינים. הזדרזו - הרשימה חסג בשנת חש - -

נורברט

(מרכז ועדת הדירה)

אשה במסגרת הקיבוצית.

חברים, אני שואל אתכם, מי אינו מכיר את רחל. אשה צנועה, שקטה, מוכנה לעזור לזולת, שואלים אותה מה דעתה על חבר א ויש לה תמיד איזו מילה טובה עבורו, או לפחות הסבר למה חבר א מתנהג בצורה כה בוועלית.

אינה רבה עם מספלות ילדיה, תומכת בשיטות החינוך הקיבוציות, מקבלת את החלטות האסיפה ברוח טובה, דרישותיה מועטות, גיטתה לעבודה ולחיי חברה וכו' חיוביות, בסך הכל חברה מן הסוג. אבל בזמן האחרון חל שינוי-מה באשה הזאת ואנסה להסביר למה לפני כשנה וחצי בא אליה חבר ג' ואמר: "מרכז הבניין החליט לעשות נסיון ורוצה לראות האם אפשר להכניס מקרר לקיר שבמסבחות. האם את מוכנה להיות הקרבן".

בלי חסוס ובאמונה שלמה הסכימה חברה רחל. רק לפני כמה שבועות נכנסה לדירה חדשה, וכמו שאמר חבר ג', מה יכול לקרות. ישברו קיר, הנסיון לא יצליח, יפנו קיר חדש "מתי שהוא". הכניסו את המקרר והנסיון הצליח. נו, טוב, השאירו כמה סדקים בקיר אבל מרכז הבניין אמר שמחר יבוא דובר לחקן את הקיר. מחרתיים יבוא יעיש לצבוע את מסגרת העץ. ואתם בודאי מכירים את רחל. היא אישה סבלנית, מאמינה בבני אדם, אבל עד היום הזה דובר לא עבר את סף ביתה. מילא, בכל הבתים החדשים יש סדקים בקירות ואפילו יותר גרועים ממה שיש אצלם. למה לה להתאונן. אבל המסגרת חברה, המסגרת, אני שואל אתכם ואתם מכירים את רחל, אי אפשר להגיד עליה שהיא נודניקית.

כעבור חדשיים, בהסוס רב, נגשה חברתנו למרכז הבניין. קולה רננד, פניה סמוקות, ליבה דופק, רגליה כושלות, מילותיה מבובלות (לא נעים להיות נודניק) ובמילים מובחרות היא מבקשת: "האם יש אפשרות בבקשה שיצבעו את מסגרת מקררי חודה רבה". "מה!" צועק מרכז הבניין, "בושה וחרפה, עוד לא צבעו אצלך? הרגע, חקף, מחר אשלש את יעיש. אבל אל תבואי אלי יותר בעניינים כה קטנוניים" והבעת פניה אומרת "אוי איזה נודניק".

בראש מזרד ועל קצות בהונותיה יוצאת חברה רחל ממסדר מרכז הבניין. אני מוכרח לציין שבחוף רקדה רקוד קצר לאות שמחתה בו בזמן שקול קטן לוחש באזניה, אולי בכל זאת כדאי להיות קצת נודניק.

למחרת שאלוה חברותיה לעבודה מה השמחה. יום-הולדת, יום חתונה, קבלת מתנה. איך אפשר להסביר שוך הכל באים לצבוע את המסגרת?

לאחר העבודה רצה חברה רחל לחדרה וכבר צועקת על ילדיה - אל תגעו במקרר! הצבע טרי, הצבע רטוב, הצבע מבריק. איזה טרי, איזה רטוב, איזה מבריק, איזה צבע, עונים הילדים, ולאכזבתה נכחה לדעת שמפי הטף יצאה חכמה. לא דובים ולא יער. המסגרת נשארה

כמות שהיא היתה, סדוקה מסביב וחוס מלוכלך גם יחד. חברתנו היקרה אינה מאבדת את עשתונותיה וכרגיל אומרת לעצמה; טוב, מה לעשות - בודאי לא היה לו זמן היום. יש עבודה יותר חשובה. בטח יבוא מחר. הרי צריכים להאמין בחברינו.

כעבור חדשים נוספים נגשת חברה רחל למרכז הבניין ובלי דקדוקי טקס לוחשת באזניים: "מה עם צביעת המסגרת". בלי להרים את ראשו הוא עונה "מחר".

במשך שנים-עשר החדשים הבאים, כאשר חברה רחל מבקרת בהזדמנויות שונות בחורים של חברה, ראתה לתמהונה הרב שלכל מקרה בקיר מסגרת לבנה כשלג ומבריקה כקרני השמש. אמרה בליבה: "חכמינו ז"ל אמרו - איזהו עשיר? - השמח בחלקו". למה שלא תהיה שמחה בחל, בחלקה. תודה לאל יש מקרה, יש מיס קרים בקיץ, מה זה חשוב מסגרת עלובה אחת.

אבל אני שואל אתכם חברים, מי אינו מכיר את רחל. אי אפשר להגיד שהיא קנאית. מה איכפת לה מה שיש לחבר א' או ב'. אבל מיס הגיעו עד נפש כאשר הכניסו לשכנים מקרה בקיר ובגמר העבודה צבעו את המסגרת. אזרה עוז ובפעם האחרונה הלכה אל מרכז הבניין. טעות, הוא אומד. שגיאה, הוא טוען. צבעו לכולם. מחר אשלח את יעיש.

בגיל מאה ועשרים הגיעה חברה רחל לשערי גן-עדן. כל המלאכים עומדים ושרים במקלה. אבות ואמהות ישראל יוצאים לקראתה. היא מכיטה אחורה; בשביל מי

כל העסק הזה? אולי גולדה מאיר הגיעה יחד אתי? אבל איש אינו עומד מאחוריה.

"מה, זה לכבודי?" היא שואלת בפקפוק רב. כולם מחייכים. כרובים תולים זריר פרחים לצווארה. המלאך גבריאל מושיט את זרועו לעזור לקשישה לעבור את שער הצדק. מובילים אותה לפני כס אלוהים ומלאכי השרת שרים לפניו. אליהו הנביא שואל בקול רך ובעיניו מבט מלא אהבה: "רחל ילדתי, רחל יקירתי, מה רצונך, מה מבוססך ותקבלי". כל חושבי גן-עדן מחכים בנשימה עצורה לתשובתה - עכשיו נשמע, עכשיו גדל מה היה חסר לנפש צנועה, לנפש חמימה זו.

בקול רם ובכבחות מלא ענחה חברתנו: "נא לצבוע את מסגרת מקררי אלפחדה בכדי יוכלו להנות ממנה.

צחוק גדול ורם פורץ מכל פינות גן-עדן. מלאכי השרת מסמיקים ובחדרה של רחל, על מסגרת המקרה, מופיע צבע לבן כשלג, טהור ומבריק כקרני השמש. זהו, חברה, זהו. סבלנות. רק צריכים סבלנות והכל יגיע בזמנו הוא הנכון. סבלנות סבלנות.

רחל א.

בשמע היום 31.5.67 בבייתנו....

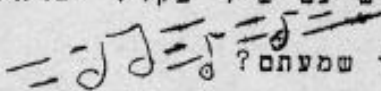
חברים התגייסו והם: קלמן, יששכאל הדר, אורי שוויילי, אריה דביר, נעמי כהן, גרשון אפשטיין, שאול סמברג, עוזי, גלסון

זרים בשרות חובה: עמי יוני, דליה, אורי ג.,

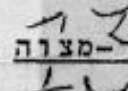
זרים שחזרו לבית: נחמיה, במבו, חנה, טל, מלקולם, יהודית, רבסה, רחל

ומדים עוד בחוץ: דינה בן-צבי, יורם בן-חיים, שושנה אבן-פז

זכור כותבים לכל החיילים כל הזמן מיד אחרי קבלת כתובתם, שלחנו חבילות שלחנו בקשות לו"ש עם שיר בקול ישראל, בגלי צה"ל.

ברה! איזה שיר שמעתם?

הגשר והסטודנטים וחלק מהאולפן חזרו לאנגליה, נחלק מהאולפן בשאר במקום וגם מספר אורחים עובדים. קבלנו קבוצת סטודנטים מירושלים ובקרוב יבואו גם מהתנועה באנגליה לעזרה.

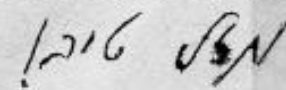
איזה חג גדול! ילדים מכיתת אייל עלו לבר-מצוה ביום ו' 26.5

מספר האורחים? - אולי 20 !!!

מצב הרוח טוב מאוד. המסיבה מוצלחת ביותר. המארגנים אריק ולילה העלו את ההצגה "עליזה בארץ הפלאות" עם צבעים, רקודים, תלבושת יפות וכו'. לא ראיתם?? בן-זה היה פעם הראשונה אבל איזה הצגה תראו שתחזרו הביתה חברה!!!

בשבת בית כנסת בחדר וויצמן - עודד ואמנון עלו לתורה. בצעו יפה את חלקם. במשך היום הלכנו לחדרי בעלי שמחה.

זה לא הכל.....

גלדה לבו עוד בת. ליוהנה ואיזק גלדה בת שלישיית, "גבראלה". מזל טוב! האם והבת כבר בבית בשמחה גדולה.

מה עוד? או כן.... הנכד הראשון במשק "עודד" ~~בבית~~ הבן הראשון של דוד ההמשך.... בשמע יפה!?! כן!!! הברית ביום ב' 28.5.67 אבל הפנים של יוסי!!! כמו מלך; אין מה להגיד.

חדר האוכל אביבה בן-חיים כבר מנהלת את הענף והעובדים - רחל, רבסה, יהודית

נפסי פלחה, חולה, מטע בני עשור ועפר לקחו את מקומם.

עד למען החייל רבסה ובתיה הקימו הסניף של כ"ה של הועד למען החייל ולקחו עוגות לכל החיילים, חברים וילדים ממשיכים לאפות עוגות ולעודד את החיילים.

מועדון פתוח כל היום מארוחת בוקר עד 11.00 בערב. רוצים לשתות תה וקפה?

מי שבסביבה תקפוץ לשתות!!!

המשך.....אורי ושרי החליטו להתחתן בקרוב
שמעון גודמן ועליזה גם החליטו להתחתן בעתיד! §§§.....

הסרט הגיע ביום ג' במקום יום ד' הקרנו אותו לחיילים מוקדם
בערב ביום ג' ושוב ביום ד' ואז לחברים ביום ד' 9.45....

ק - מה עושים???

לנו לעבוד בקומביין בדרוז וקצרנו 250 דונם. (איתן כבר יכול להיות בעל ענף!!)

ו משא של הצבא יצא לחולה עם חיילים לעבוד בענף שם! מצאנו רתך שעובד
יו במפעל!

חיילים עובדים במטע!!

ה אחת כבר נכנסו ב"שוונג" בלול.....

זשקים אחרים בצ.ה.ל. עובדים בצאן בחליבה....וכך ממשיכים. כלנו עובדים
- אפילו אולי קבוצת בית"ר טבריה!!!

ים שלגד מסתפקים בזבל עופות בתור מזון וע"י כך משחררים אותנו לעבודות
זן - בכל זאת הצלחנו לשלוח 4 טון השבוע.

בוצת חיילים אמצה את הלול ומבצעה את כל הפעולות שם:משלוחים,העברות וכו'

להשתמע ולהתראות!!

ד"ש חם מכלנו בבית לכל חברינו מחוץ לבית.

לפשתא
ולבת אורי